

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3611/2023
24.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 51/23 од 12.01.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 51/23 од 12.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 51/23 од 12.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 621/20 од 23.06.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете у виду разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би остваривао у периоду од 01.01.2015. године до 21.12.2019. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је изреком наведено. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 216.475,00 динара.

Апелациони суди у Београду је пресудом Гж1 51/23 од 12.01.2023. године одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду, а одбијен је и захтев тужене за накнаду трошкова састава жалбе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе или ново тумачење права. Питање накнаде штете у виду разлике плате коју би тужилац остварио на пословима које је обављао до престанка радног односа и посебне пензије која му је исплаћивана у спорном периоду није спорна у судској пракси и не захтева ново тумачење права. Наиме, разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда у погледу правног дејства одлуке суда у управном спору којом се поништава одлука другостепеног управног органа. То се односи и на примену члана 259. став 1. Закона о општем управном поступку. У погледу ове врсте спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу примене члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, већ се то питање решава зависно од конкретног чињеничног става.

Из тог разлога Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 12.03.2020. године, а вредност предмета спора је 2.143.289,21 динар.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде којом је усвојен тужбени захтев тужиоца ради накнаде штете, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**